

ב. ואם הישראל דר **בחצר אחרת** — מותר, א-טו ב-
והוא, רק בתנאי, שמפתח וחותרם בידו.

עד כאן עסקה הברייתא ביין של ישראל
הנמצא בחצרו של הגוי.

עתה עוסקת הברייתא ביינו של הגוי וישראל
טיהרו ומניחו בביתו של הגוי. ודין יין זה
חמור מיינו של ישראל בחצרו של הגוי,
הואיל והיין שלו, אינו מפחד כל כך.

ג. המטהר יינו של עובד כוכבים ברשותו,
של הגוי —

וישראל דר באותה הצר — מותר, והוא,
רק בתנאי שמפתח וחותרם בידו.

וטרם שמביאה הגמרא את כל הברייתא,
מפסיקה הגמרא ואומרת:

אמר ליה רבי יוחנן לתנא, למי ששנה לפניו
את הברייתא הזאת: תני שנה את הברייתא
כך: אף על פי שאין מפתח וחותרם בידו —
מותר. כיון שהישראל דר באותה חצר, הרי
הוא שומרו, וכשם שהמשנה התירה בשומר,
כן בישראל זה הדר שם.

ד. המטהר יינו של גוי, וישראל דר בחצר
אחרת — אסור, אף על פי שמפתח וחותרם
בידו.

אלו הם דברי רבי מאיר.

וחכמים אוסרין עד שיהא שומר יושב
ומשמר, או עד שיבא ממונה הבא לקיצין.

ומשמעות דברי חכמים היא שהשומר

ועתה דנה הגמרא, בהיה עץ דקל מול בית
הגת בחצר, אלא שאין עליו פירות.

וצדדי הספק יבוארו בגמרא.

אם פסיק רישיה, נכרת ראשו של הדקל —

פליגי בה, בהלכה זו, רב אחא ורבינא. חד,
אחד משניהם אסר, וחד, והשני שרי, התיר
גם באופן זה.

והגמרא מבארת את מחלוקתם:

מאן דאסר טעמו הוא, כי הגוי חושב: למה
ליה דסליק התם, איזה צורך יש לו לעלות על
העץ, הלא אין עליו פירות? ולכן, אין זו
שמירה מעולה.

ומאן דשרי סבר שהגוי חושב: זימנא, יכול
לקרות דאבדה ליה בהמה, שלישראל בעל
הדקל נאבדה בהמתו, וסליק, ומטפס על
הדקל לעיוני בתרה, לחפש אותה למרחוק.
לפיכך, מפחד ליכנס לבית היין, שמא
יראוהו וייתפס עליו כגנב.

ועתה הגמרא מביאה ברייתא הדנה ביין של
ישראל הנמצא בבית הגוי, וכן במטהר יינו
של עובדי כוכבים.

תנו רבנן:

א. אחד הלוקח ואחד השוכר, בין אם
הישראל קנה ובין אם שכר, בית בחצר של
עובד כוכבים, ומילאחו, את הבית ביין —

וישראל, אם ישראל דר באותה חצר —
מותר. ואף על פי שאין מפתח של הבית,
וחותרם של החבית, בידו של הישראל.